

Predikan i Kindaholms församling 2019 av Tobias Bäckström

2 sönd efter trett.

”Livets källa”

Jes 55:1-4

Upp 22:16-17

Joh 4:5-26

Ps: 246, 658, 437, 236, 586:1-3

Törst. Vi har alla upplevt känslan av att vara riktigt törstiga, kanske en varm, het dag. Vi måste ständigt fylla på för att klara oss. Utan vatten överlever man högst 3 dagar. Och just *känslan* av törst är viktig: den talar om för oss att vi behöver dricka. Törsten i sig är alltså inte ett problem, den *påtar* ett problem: du har vätskebrist, du behöver dricka! Problem får du istället om du ignorerar din törst, om du bortser från den eller försöker döva den på annat sätt än med vatten.

Det gäller också din inre, existentiella törst. Det är en törst som vi alla har som människor, något som skiljer oss från djuren. Vi kan ha fått alla våra kroppsliga behov tillfredsställda och ändå känna att det är något som saknas. Vi bär alla på ett tomrum inom oss, ett tomrum som pockar på vår uppmärksamhet kanske mer vissa tider än andra. Och precis som med den fysiska törsten är det inte törsten i sig som är problemet utan om man ignorerar den. Vi bör lyssna till vår inre röst och ta den på allvar.

Men var ska man få vatten för att släcka sin törst? Om man inte vet var man ska leta, blir det lätt att man letar på fel ställe. Det kan vara att man fokuserar mer och mer på sitt arbete när man känner en existentiell oro. Eller att man börjar ändra om i sitt liv, påbörjar projekt, renovera sitt hus till exempel för att se till att ens uppmärksamhet flyttas från det där inre pockandet. Eller som den här kvinnan vid Sykars brunn som hade gått från den ena relationen till den andra.

Variationen i att släcka sin törst på fel sätt kan vara oändliga, men de har alla en sak gemensamt: *man blir törstig igen*. Och så måste man fylla på med mer vatten; igen och igen. Så fångas man i en konstant strävan där man *aldrig blir färdig*, aldrig färdig med sig själv eller sina projekt.

Det är här Jesus talar om de olika vattenkällorna. ”Den som dricker av det här vattnet blir törstig igen”. Ja, han menade ju det fysiska vattnet i brunnen, men syftar också på när vi släcker vår inre törst med arbete, projekt eller relationer. Det fungerar bara temporärt, sen blir man törstig igen.

Men sen säger Jesus: ”den som dricker av det vatten jag ger honom blir aldrig mer törstig”. Tänk om det fanns ett sådant vatten! Bara dricka en gång, sen slipper man tänka mer på det! Det är ju så kvinnan reagerar också: ”Ge mig av det vattnet, så behöver jag inte gå hit mer”. Och Jesus får fortsätta att förklara vad han menar och de kommer in på ett samtal om hur och var man ska be. ”Gud är ande och den som tillber honom måste tillbe i ande och sanning.

Ja, bönen och tron på Kristus är liksom en vattenledning från honom till vår själ så att vi kan få detta levande vatten som Jesus vill ge oss. Levande vatten för vår inre törst. Denna inre törst som vi bär på kan bara släckas av Gud själv. Vi är skapade till Guds avbild, till att leva i en relation med honom. När vi försöker släcka vår törst med jordiska relationer eller projekt så gör vi oss själva *mindre* än vad vi är. Vi förminskar oss själva. Ingen annan än Gud kan möta vår inre längtan efter mening.

I dagens läsningar är det slående att det är Gud själv som tar initiativet för att möta oss. ”Kom alla ni som törstar” skriver profeten Jesaja och i Uppenbarelseboken är det Anden och bruden som säger: ”Kom!”. Och mötet mellan Jesus och kvinnan från Sykar, kanske verkar som en tillfällighet, åtminstone från kvinnans sida men är det knappast från Jesus sida.

Säkert har du tillfällen även i ditt liv där du upplevt en inre maning, någon som drar dig. Ett möte som man i efterhand förstår inte bara var en slump. Gud söker dig, kallar dig. Han känner din törst och erbjuder vatten att dricka: ”Kom alla ni som törstat, kom hit och få vatten”.

Men Jesus säger också något mer: ”Det vatten jag ger *blir en källa* i honom, med ett flöde som ger evigt liv”. Det måste vara detta som han syftar på när han säger att den som dricker av det vatten som jag ger, blir aldrig mer törstig.

Teresa av Avila skriver i sin bok *Den inre borgen* om två olika slags vattenbehållare i vårt inre. De fylls på olika sätt, den ena får sitt vatten långt därifrån genom långa rörledningar, men den andre har en källa direkt i sig. En vattenrik källa som fyller på behållaren utan att några ledningar behövs.

Den här boken *Den inre borgen* den handlar om hur en människa söker Gud. Borgen är bild av vår själ, vårt inre. Det är en borg med olika rum där det ena ligger innanför det andra, och med ett rum som finns mitt i borgen. Och där finns källan.

Och hennes poäng är att Gud bor inom oss, i vår själs centrum. Det är Kristus själv som är källan och det är vår törst som leder oss dit.

Törsten är alltså inte problemet. Det var törst som fick kvinnan att gå till brunnen som ledde till mötet med Jesus. Utan vår inre törst hade vi inte lyssnat till uppmaningarna att komma. Komma till Gud för att släcka vår törst. ”Kom alla ni som törstat, kom hit och få vatten”.